

Priznanja Občine Škofja Loka za leto 2000

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme GLASBENA ŠOLA ŠKOFJA LOKA

za 50-letno delovanje na glasbeno-vzgojnem področju

Nagrado je v imenu Glasbene šole Škofja Loka prevzel takratni ravnatelj Valentin Bogataj.

Glasbena šola Škofja Loka je v letu 1999 praznovala 50-letnico delovanja. Šola je ustanovil Mestni ljudski odbor Škofja Loka, 1. septembra 1949 je prvič odprla svoja vrata. Pobudo za ustanovitev šole je tedanjemu loškemu županu Ivanu Brodarju dal pokojni glasbenik prof. Milko Škofberne, ki je takrat poučeval v Senovem; njegovo pobudo so svetniki podprli. Ker je sam v istem času dobil ponudbo za mesto dirigenta v pevskem zboru Radia Ljubljana, je organiziranje in vodenje nove vzgojno-izobraževalne

ustanove kot prvi ravnatelj prevzel glasbeni pedagog Franjo Zorko. Od takrat šola že petdeset let izobražuje učence na področju glasbe. Od svojih začetkov se trudi izpolnjevati svoje poslanstvo: omogočiti izpolnitev želje po ukvarjanju z glasbo vsem, ki si to resnično želijo. Da ji to uspeva, med drugim dokazuje nadpovprečen delež osnovnošolskih otrok in mladine, ki so na širšem območju Občine Škofja Loka vključeni v glasbeno izobraževanje. Za vsa leta njenega delovanja je med drugim značilno stalno povečevanje števila učencev, kar je posledica več dejavnikov, zlasti zanimanja in želje mladih po glasbenem izobraževanju, potrebe po kulturnem udejstvovanju mladih glasbenikov in usmerjanja v nadaljnje glasbeno šolanje. Glasbena šola Škofja Loka učencem poleg glasbene teorije ponuja tudi

celo paleto poučevanja inštrumentov, in sicer violino, violo, violončelo, flavto, klarinet, saksofon, rog, trobento, pozavno, tubo, tolkala, harmoniko, klavir, orgle, kitaro, kljunasto flavto, diatonično harmoniko in tamburice; ob vsem naštetem na šoli poučujejo tudi petje. Poleg podajanja znanja glasbene umetnosti Glasbena šola Škofja Loka izpolnjuje svoje poslanstvo tudi na področju vzgoje, saj učenci pridobivajo delovne navade in oblikujejo svoj odnos do umetnosti in kulture.

Kakovost dela glasbene šole se kaže v množici vrhunskih glasbenikov, ki so svoje prve glasbene korake pričeli na tej šoli, odličnih rezultatih učencev na glasbenih tekmovanjih ter množici ljubiteljskih glasbenih skupin, ki delujejo oziroma so delovale na območju občine in so svoje znanje pridobivale v glasbeni šoli. Glasbena šola izobrazuje tudi glasbenike, ki so predpogoj za dolgoletno delovanje pihalnih orkestrrov.

Vzgojno-izobraževalno in umetniško delo Glasbene šole Škofja Loka poteka v Puštalskem gradu v Škofji Loki. V čudovitem baročnem poslopju je 14 učilnic za izvajanje individualnega in skupinskega pouka, grajska kapela, ki služi za nastope, ter uprava šole. Pouk orgel in tolkal se izvaja v župnijskih cerkvah v Stari Loki, pri Svetem Duhu ter v Gasilskem domu v Škofji Loki. Premajhne prostorske in kadrovske možnosti v Škofji Loki, predvsem pa želja po omogočanju glasbenega izobraževanja tudi mladim iz bolj oddaljenih krajev škofjeloškega območja, so spodbudili ustanovitev dislociranih oddelkov. S tem so soglašali svetniki občinskih svetov občin Škofja Loka, Gorenja vas - Poljane, Železniki in Žiri, ko so 20. 3. 1998 sprejeli Odlok o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Glasbena šola Škofja Loka. Dislocirani oddelki imajo svoje prostore na osnovnih šolah v Gorenji vasi, Železnikih in Žireh ter v prostorih Pihalnih orkestrrov Alples Železniki in Alpina Žiri.

S svojim delom, znanjem in številnimi nastopi so učenci Glasbene šole Škofja Loka ponesli ime mesta po celi Sloveniji in tudi v tujino. Poleg številnih priznanj, ki so jih prejeli učenci in njihovi mentorji, je Glasbena šola Škofja Loka prejemnica Velike plakete Občine Škofja Loka za uspešno vzgojno-izobraževalno delo, ki jo je prejela leta 1988. Šola je stike navezala tudi s pobratenimi mesti Občine Škofja Loka, tako od leta 1996 sodeluje s Sing- und Musikschule der Stadt Freising. Je tudi članica ZSGŠ - Zveze slovenskih glasbenih šol ter EMU - Evropske zveze glasbenih šol.

Glasbeno šolo Škofja Loka so v petdesetih letih vodili številni ugledni glasbeni pedagogi. Prvi ravnatelj je bil Franjo Zorko (1949-1953), sledili so mu Edvard Lipovšek (1953-1961), Oskar Škulj (1962-1972), Blagoje Ilić (v. d. ravnatelja v šolskem letu 1972/1973), Anton Kvaternik (1973-1977), Marija Schulz (1977-1981) ter Ivan Gorenšek (v. d. ravnatelja od 1. 9. 1981 - 30. 11. 1982). Nasledil ga je Valentin Bogataj (1982-2006), ki je ob 50-letnici šole tudi prejel občinsko priznanje. Sedanji ravnatelj šole je Peter Kopač.

Na osrednji slovesnosti ob 50-letnici glasbene šole je Igor Draksler, župan Občine Škofja Loka, poudaril pomembnost glasbene šole za občino, saj so gojen-

ci šole ves čas dosegali zavidljive uspehe na tekmovanjih, revijah, različnih prireditvah in koncertih. Najbolj zaslužni za te uspehe so vsekakor glasbeni pedagogi, ki mladim generacijam posredujejo osnove glasbenih skrivnosti, jih spodbujajo pri rednem študiju in usmerjajo v glasbene poklice. Danes je glasbena šola v Škofji Loki ena izmed pomembnejših izobraževalnih ustanov. Razvila je cel spekter glasbenih dejavnosti, ki pomembno vplivajo na kulturno življenje in vzdušje v občini.

Na prireditvi so učenci glasbene šole prvič javno zaigrali šolsko himno, ki jo je prav v ta namen napisala domača pesnica Neža Maurer, uglasbil jo je Peter Kopač, njen naslov pa je Naša šola glasbena.

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme URŠULINSKI SAMOSTAN

*za kulturno, duhovno, versko in humanitarno
delovanje sester uršulink na Škofjeloškem*

Nagrado je prevzela s. Fidelis (Nada) Bratina.

Sestre uršulinke, ki so rimokatoliški cerkveni red, so s svojo prisotnostjo močno zaznamovale versko in kulturno življenje v Škofji Loki in tudi širše, saj so v naših krajih prisotne že skoraj 220 let.

Družbo sv. Uršule je leta 1535 v italijanski Brescii ustanovila Angela Merici, leta 1572 pa je papež Gregor XIII. uršulinke razglasil za cerkveni red. Sprva so bile uršulinke le posvečene osebe brez zaobljub, pomagale so mladim, predvsem dekletom, saj je

sv. Uršula zavetnica mladine. Po letu 1612 pa postanejo uršulinke redovnice s slovesnimi zaobljubami ter bivanjem v samostanih. Uršulinke so se razširile po vsej Evropi ter nekaterih državah Amerike, v Ljubljani so se naselile leta 1702.

Ko je avstrijski cesar Jožef II. proti koncu 18. stoletja z odlokom razpustil nekatere redove v habsburški monarhiji, je bil red klaris v Škofji Loki razpuščen. Tako so se v samostanu pod gradom v Škofji Loki leta 1782 naselile uršulinke iz Gradca. Upoštevale so načela svoje ustanoviteljice sv. Angele, ki je bila kot vrhovna mati reda znana po strogih asketskih vajah in radikalnem uboštvu, v stikih z ljudmi pa izrazito toplá, človeška in polna upanja. S tem je sodobnikom odkrivala svetlo plat krščanstva. Tudi škofjeloške uršulinke so se s svojo dobroto hitro vklopile v okolje in začele z osnovno šolo, kasneje pa še z meščansko šolo in učiteljscem. V ta namen so dokupile Loški grad in ga preuredile za učne namene.

Njihove gojenke so zaradi kakovostnega pouka in najsodobnejše ureditve interneta prihajale iz vseh avstrijskih dežel tedanje Avstro-Ogrske, med vojnama pa iz cele Jugoslavije. Ločanke so se od njih naučile različnih ročnih spretnosti ter drugih razvedrilnih in koristnih dejavnosti. Prve so tako na slovenska tla prinesle košarko in uvedle šolo v naravi.

Leta 1941 so jih Nemci razselili ter uničevali njihovo premoženje, knjige in šolske pripomočke. Loški grad je med vojno postal vojaški sedež, kjer so na grajskem dvorišču gorele slovenske knjige.

Ko so se po 2. svetovni vojni uršulinke vrnile, so pod novo oblastjo smele uporabljati samo del svojega samostana, po nekaj letih pa so bile omejene samo še na nekaj sob in hodnikov, vse drugo so jim nacionalizirali. Leta 1961 jim je uspelo odkupiti požgan in oropan Ajmanov grad pri Svetem Duhu, ki so ga z leti adaptirale in dozidale prostore za apostolat. V ta namen so obnovile staro kaščo ob glavnem poslopju, kjer je nastal Dom duhovnih vaj. Z ureditvijo samostanskega kompleksa so, kljub številnim oviram, lahko preživele kot redovna skupnost.

Sestre uršulinke pri župnijskem življenju dejavno sodelujejo s pastoralnim delom, zlasti z redno katehezo, poučevanjem verouka. Poleg tega sodelujejo še na različnih drugih področjih življenja posameznih župnijskih skupnosti, na primer pri oblikovanju nedeljskega bogoslužja, vodenju pevskih zborov, sodelujejo v skupinah za pripravo na prvo sveto obhajilo in birmo, pripravljajo in vodijo različne delavnice za otroke, prinašajo obhajilo starejšim ljudem na dom ali v dom za ostarele ter se z njimi pogovarjajo.

Mnogim generacijam osnovno- in srednješolcev so nudile pomoč pri učenju različnih tujih jezikov, matematike in drugih predmetov. Dokler v Škofji Loki ni bila ustanovljena glasbena šola, pa tudi kasneje, so uršulinke poučevale glasbene inštrumente. Njihovo osrednje poslanstvo pa je krščanska vzgoja otrok in mladine. Največji poudarek dajejo duhovnim vajam mladih, otroškim in mladinskim poletnim in zimskim počitniškim dnevom ter srečanjem in delavnicam za dekleta in fante ter ločene žene, ki jim pomagajo osmisliti življenje. V zadnjem času vlada veliko zanimanje tudi za izobraževanje voditeljev – animatorjev mladinskih skupin, ki jo imenujejo šola za animatorje. Tako sta oba domova sester uršulink skoraj vedno zasedena in polna smeha.

Zadnja leta organizirajo veliko vzgojno-duhovnih seminarjev in vikendov, s katerimi oblikujejo zavest in dvigujejo samozavest mnogim mladim ter družinam.

Sestre uršulinke so tudi mednarodno dejavne in med seboj zelo povezane, saj je slovenska provinca ena od provinc Rimske unije, ki jo je leta 1900 potrdil papež Leon XIII. Več kot 2200 uršulink Rimske unije živi in deluje v 37 deželah po vsem svetu, za vrhovno predstojnico je bila leta 2007 izvoljena Cecilia Wang, ki prihaja iz Tajvana.

Ob posredovanju pobude Prosvetnega društva Sotočje za prejetje pomembnega občinskega priznanja so bile sestre uršulinke precej zadržane. Niso se

namreč želele izpostavljati in hvaliti z dobljenim priznanjem. Ob dejstvu, da so vedno skušale služiti Bogu in ljudem, so v predlog privolile. Več kot dobljeno občinsko priznanje jim pomenita priznanje in podpora ljudi, da so v vsem času obstoja na Loškem veliko naredile za ljudi in so ti to s hvaležnostjo sprejeli. Tako dobljeno priznanje sprejemajo s hvaležnostjo in ponosom ter kot delno poplačilo krivic, ki so se jim zgodile v preteklosti.

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme VALENTIN PIRC
za življenjsko delo na kulturnem in športnem področju
družbenega življenja v občini

Valentin Pirc

Valentin Pirc je bil rojen 10. 2. 1915, ob podelitvi priznanja je praznoval 85-letnico ustvarjalnega življenja. Vse življenje je posvetil glasbi, športu in nekaterim drugim dejavnostim. Pripovedoval je, da je preživel lepo mladost, čeprav so vojni časi na otrocih pustili svojo sled, so pa zato otroci namesto materialnih dobrin znali ceniti druge stvari, kot na primer družabne igre, ki jih današnja mladina sploh ne pozna več. Pri teh igrah so otroci veliko prepevali in kovali rime,

tako da mu je bila glasba že v otroštvo zelo blizu. Zato se je leta 1932 vpisal na triletno orglarsko šolo v Ljubljani. Leta 1935 je v Škofji Loki najprej ustanovil Moški pevski zbor pri Prosvetnem društvu Škofja Loka, leta 1937 pa je obiskoval seminar za zborovodje v Ljubljani. Zbor je vodil do leta 1938, ko je odšel k vojakom, vojaški rok je služil v Sarajevu in se tudi tam priključil pevskemu zboru. Dobil je enkratno priložnost, da je lahko spremljal moški zbor na prvi orglani in slovensko peti maši v sarajevski katedrali. Leta 1940 je dobil službo tajnika Obrtne zbornice v Škofji Loki, po prihodu Nemcev je bil premeščen v Kranj.

V vse svoje življenje je vpletal glasbo in šport, po duši je bil glasbenik, po telesu pa športnik. Tako se je v svojih študijskih letih čez teden glasbeno izobraževal, vsako nedeljo pa igral nogomet.

Po koncu 2. svetovne vojne je dobil nalogo, da sestavi pevski zbor, ki bo pozdravil osvoboditeljsko Hercegovsko brigado. Ker se je takrat veliko ljudi skrivalo, je bilo pevce težko zbrati. Spomnil se je mestnega bobnarskega oglaševalca, ki je vse pevce pozval, naj se zberejo na prvi vaji v gostilni Prajerca. Naučili so se štiri pesmi, med njimi tudi pesem Slovan na dan!. Iz takratnega srečanja in enkratnega nastopa na Mestnem trgu je nastal Moški pevski zbor Škofja Loka, ki ga je Pirc vodil dve leti.

Od leta 1945 do 1948 je bil zborovodja Mladinskega pevskega zbora Zveze mladine Slovenije v Škofji Loki, med leti 1951 in 1956 zborovodja Moškega pevskega zbora Ivan Maček Škofja Loka, od leta 1974 do 1999 pa zborovodja pevskega zbora Društva upokojencev Škofja Loka.

Vmes je ustanovil, in več let vodil, okrog petnajst priložnostnih zborov po podjetjih (Jelovica, Gorenjska predilnica) ter takoj po vojni vodil vse glasbene točke pri telovadnih nastopih športnega društva Partizan, na akademijah in mitingih.

V šolskem letu 1957/58 je prevzel vodenje glasbene šole, ki je delovala v okviru Kulturno umetniškega društva Tone Šifrer, ki se je tedaj preimenoval v Delavsko prosvetno društvo Svoboda. Na glasbeni šoli je učil klavir, harmoniko in glasbeno teorijo. Vodil je orkester mladih harmonikašev, za kar je vladalo takšno zanimanje, da so morali kakšno leto organizirati celo dva orkestra. Vodenje amaterske glasbene šole je končal leta 1970, ko se je združila z državno glasbeno šolo. V novi glasbeni šoli je nato kar 21 let učil glasbeno teorijo, klavirsko harmoniko in vodil harmonikarski mladinski orkester. Med njegovimi učenci sta bila danes zelo priznana glasbenika Miloš Mlejnik in Tone Potočnik.

Leta 1974 je prevzel Moški pevski zbor Društva upokojencev Škofja Loka, svojo zborovsko pot pa je z istim zborom zaključil leta 1999. Z zborom Društva upokojencev Škofja Loka je nastopal po vsej Sloveniji, v pobratenih občinah: Medicina, Sovodnje ob Soči ter Sela na Koroškem. Zbor je bil reden gost na vseh občinskih in območnih pevskih revijah, na republiških srečanjih pevskih zborov Društva upokojencev Slovenije ter na pevskem taboru v Šentvidu pri Stični; prav za nastope na slednjih je prejel štiri priznanja. Na vseslovenskem pevskem taboru je več let tudi dirigiral nastopajočim zborom. Pirc je bil tudi dobitnik značke republiškega odbora Društva upokojencev.

Valentin Pirc je bil velik del svojega življenja tudi aktivni športnik. Poleg odbojke in plavanja mu je veliko pomenilo igranje namiznega tenisa, najbolj pa se je posvetil nogometu. Ta ga je privlačil že v otroštvu, ko se je mladina dobivala v parku ob Sori, na lokaciji sedanje klavnice, oziroma tam, kjer danes stoji gasilski dom. Nogomet so igrali že pred letom 1929, ki se šteje za uradno leto začetka igranja nogometa v Škofji Loki, saj so takrat začeli trenirati nogomet v nogometnem odseku Sokolskega društva. Z vrstniki je tako osnoval nogometni klub, ki je bil leta 1934 uradno registriran kot NK Sora. Vrsto let je tekmoval v okviru Nogometne zveze Slovenije.

S svojim delom je dal neizbrisen pečat pionirskemu razvoju namiznega tenisa in nogometa v občini. Šport mu je prišel v kri in mu pri ohranjanju zdravja veliko pomenil. Menil je, da daje šport človeku življenjsko moč, tako fizično kot psihično vzdržljivost, da lažje premaga vse ovire in težave.

Pirc je bil vesel pomembnega občinskega priznanja, saj je sicer vse, za kar je bil predlagan, opravljal ljubiteljsko. Kljub prostovoljnemu delu je povsod rad delal tudi z začetniki in nanje prenašal svoje znanje. Tako mu je zlati grb pomenil

skromno oddolžitev za ves čas, ki ga je posvetil glasbi in športu. Predvsem pa je bil to poklon Zveze kulturnih društev Škofja Loka, Glasbene šole Škofja Loka ter Športne zveze Škofja Loka, ki so se spomnili nanj v že kar lepi starosti 85-ih let.

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme dirigent in umetniški vodja TOMAŽ TOZON

*za njegovo dolgoletno delo na kulturno-glasbenem
in organizacijskem področju*

Tomaž Tozon

Tomaž Tozon je bil rojen leta 1937, v Ljubljani, danes z družino živi v Škofji Loki. Izhaja iz glasbene družine, mati je bila izjemna glasbenica – organistka, oče pa odličen pevec in vnet glasbeni organizator. Že s šestimi leti je Tomaž pel pri frančiškanskem otroškem pevskem zboru. Ker je že takrat pisal in skladal pesmice, ga je mama vpisala v glasbeno šolo, kjer je igral klavir. Pri devetih letih je imel na Radiu Slovenija samostojno radijsko oddajo svojih kompozicij.

Ponašal se je tudi z odličnim deškim sopranskim glasom, kar je v pesmi Ta moja lučka, svetla lučka in drugih pevskih nastopih slišal tudi skladatelj Marjan Kozina in ga povabil k sodelovanju v prvem filmu o Kekcu. Nadaljeval je z uglasitvijo pastirčka v Romeu in Juliji, nato pa je mutiral in pevsko kariero nadaljeval kot zveneč bariton v APZ Tone Tomšič ter Komornem radijskem zboru. Pri dvanajstih letih je na besedilo svoje mame Mirjam napisal spevoigro, ki so jo predvajali po radiu, v mariborski operi in Buenos Airesu. Po osnovni šoli in realki ga je pot vodila na gimnazijo ter Srednjo glasbeno šolo in Akademijo za glasbo – oddelek za muzikologijo. Na gimnaziji je ustanovil svoj dijaški pevski zbor, potem pa je na različne načine vodil, spremljal, spodbujal in svetoval celi vrsti zborov ter manjšim pevskim skupinam. Kot ustanovitelj ali zborovodja je bil še posebej zavezan naslednjim zborom: Mešanemu zboru svete Cecilije Ljubljana, kjer je pel skupaj z Lojzetom Peterletom ter današnjimi škofi Uranom, Glavanom in Bizjakom, Mešanemu zboru Metalka Ljubljana, Oktetu Jelovica, Logaškemu oktetu, Goriškemu oktetu, Moškemu zboru Lesarji Slovenije, Mešanemu zboru sv. Frančišek Sedej iz Števerjana, Škofjeloškemu oktetu, Oktetu Ceh, Moškemu pevskemu zboru Kranj ter Mešanemu pevskemu zboru Lubnik, ki ga je ustanovil in nato vodil dvajset let. Članstvo v slednjem se je pod njegovim vodstvom povzpelo do števila 70. K sodelovanju je privabil odlične instrumentaliste in vokalne glasbenike Slovenije. Člane zbora in njihove družine je povezal v veliko družbo pev-

skih znancev in prijateljev ter jih animiral za obiskovanje glasbenih, dramskih, kulturnih in drugih prireditev doma in v tujini. Člane zbora, njihove družine in prijatelje je navdušil tudi za pohodništvo. Prehodili so domala vso Slovenijo: okrog dvestotih pohodov se je udeležilo več kot 3000 udeležencev. Njegova dvajsetletna prizadevanja so, ob pomoči somišljenikov in zbora, oživila kulturni hram v srcu Škofje Loke – Kristalno dvorano, kateri je ime nadel prav Tomaž Tozon.

Pomembno sled je pustil še pri Frankolovčanih, Mešanem pevskem zboru Peko iz Tržiča, Kvartetu Spev, Oktetu Lip Bled in Oktetu Adoramus iz Novega mesta. Največ pa mu v njegovi dolgoletni pevski karieri pomeni kvartet Do, ki ga je vodil in v njem prepeval več kot 40 let. Poseben pečat je s svojim neumornim delom pustil v Mešanem pevskem zboru Glasbene matice Ljubljana. Število pevk in pevcev mešanega zbora je pod njegovim vodstvom preseгло številko 70. Ob vodenju tega zbora je v njem dozorela ideja o oblikovanju velikega moškega pevskega zbora. Želja se mu je uresničila, saj so se njegovemu vabilu odzvali vsi povabljeni pevci, ki jih je spoznaval v različnih zborih in ob različnih priložnostih svoje glasbene poti. Tako je na oder postavil več kot 60-članski Moški pevski zbor Glasbene matice Ljubljana, ki je združeval pevce iz vse Slovenije. Nazadnje je sodeloval s Slovenskim oktetom, ki ga je vodil 19 let in z njim prepotoval pet celin sveta.

Poklicno je svoje službovanje začel v Mladinski knjigi, kjer je ustanovil oddelek za prodajo resne glasbe, prvi v takratni Jugoslaviji. Kmalu zatem je prišel na Radio Ljubljana, kjer je bil namestnik vodje glasbene fonoteke. Zaradi njegovih sposobnosti so ga kmalu razporedili na delovno mesto glasbenega producenta, to delo je opravljal do upokojitve (1994). Bil je urednik za domačo zabavno glasbo, dlje časa pa tudi pri Založbi kaset in plošč RTV Slovenija. Posnel je na stotine plošč znanih domačih ansamblov in marsikateremu je pomagal tudi s petjem.

Tomaž Tozon je s svojim umetniškimi in organizacijskimi delovanjem pustil neizbrisni pečat na področju glasbene kulture v Občini Škofja Loka in širšem slovenskem prostoru. Izredno dragoceno je njegovo animatorsko in organizacijsko delo, ki ga je opravljal kot član in predsednik Odborov za glasbeno dejavnost pri Zvezi kulturnih organizacij Slovenije in Škofje Loke ter strokovni spremljevalec in snovalec številnih srečanj in prireditev. Iz njegovih zamisli so se rodila glasbena srečanja, kot so Srečanje oktetov v Šentjerneju, Tako pojo zlati, Gorenjska poje, Sloven'c Slovenca vabi, Večer planinskih pesmi, Večer slovenskih viž v narečju in še mnoga druga. Na osnovi Nacionalnega združenja zgodovinskih mest Slovenije mu je z zborom Lubnik uspelo prvo srečanje mest muzejev: Škofje Loke, Pirana in Ptuja, ki postaja tradicionalno.

Za svoje izvrstno in neutrudljivo delo je prejel mnogo odličij. Najpomembnejše je priznanje ZKO Slovenije – Gallusova plaketa za življenjsko delo, ki jo je ob 50-letnici svojega glasbenega udejstvovanja prejel kot priznanje za pomembne dosežke. Plaketi je prejel tudi za delo z Oktetom Jelovica in kot pevec Slovenskega okteta. Dobil je tudi spominski medalji papeža Pavla VI. in papeža Janeza Pavla II.,

dvakrat je s svojim zborom nastopil tudi v Vatikanu pred papežem.

Njegov resen in poglobljen odnos do dela postaja vzorec in zgled mnogim zborovodjem in pevovodjem. Kako tudi ne, saj je vsaka njegova pevska vaja podobna mini pevskega seminarju o glasbi. Tozon je strog in dosleden učitelj, ki pa s svojo interpretacijo skladbe, zapisane v notnem besedilu, prepriča tako pevca kot poslušalca – in to vedno znova in znova.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme OSNOVNA ŠOLA CVETKA GOLARJA ŠKOFJA LOKA

*za dolgoletno delo na področju izobraževanja,
vzgoje in izvenskolskih dejavnosti*

Nagrado je v imenu Osnovne šole Cvetka Golarja prevzela takratna ravnateljica Mara Potokar.

ter red znotraj šole in v neposredni bližini blokov, saj je od leta 1988 do 1998, skupaj s Podružnično šolo Reteče, pouk letno obiskovalo več kot 1000 otrok. Ker pa so vodstvo šole in učitelji tem problematikam namenjali veliko pozornosti, sta se v zadnjem času podoba in utrip šole temeljito spremenila. Šola je postala navznoter in navzven prijazna, svetla in odprta.

Osnovna šola Cvetka Golarja je bila med prvimi, ki je integrirala učence z izrazitimi posebnimi potrebami, ob čemer so učenci 3. razredov vključeni v projekt SONČEK, kjer se seznanjajo z življenjem in usposabljanjem ljudi s posebnimi potrebami. Na pobudo tedanje ravnateljice Mare Potokar se je v vseh šolah nekdanje občine začelo uvajati učenje angleškega jezika v 3. in 4. razredih. Na šoli se vsako leto več učencev vključuje v razne nacionalne in mednarodne projekte, raziskovalne naloge, sodelujejo v projektih programa računalniškega opismenjanja in navezujejo stike s šolami pobratene občine Maasmechelen v Belgiji.

Učenci so uspešni na različnih predmetnih področjih, saj so samo v šolskem letu 1998/99 prejeli 13 zlatih in 36 srebrnih priznanj na državnih tekmovanjih. Prav tako so blesteli na športnem področju, kjer je navijaška skupina zasedla 2.

Osnovna šola v Frankovem naselju je bila ustanovljena septembra 1956. Šola ob ustanovitvi ni imela lastnih prostorov, zato so učenci do leta 1962 pouk obiskovali v prostorih Gorenjske predilnice. Leta 1963 se je šola preselila v novo stavbo, ki so jo z leti dograjevali. Leta 1964 se je šola kot podružnična šola priključila do tedaj samostojna osnovna šola v Retečah.

Vse večje število prebivalcev v blokih je pomenilo tudi vse večje število šoloobveznih otrok. Ni bilo lahko organizirati pouka, skrbeti za varnost

mesto v državi. Največji uspeh pa je dosegla desetčlanska ekipa deklet in fantov, ki se je kot državni prvak udeležila svetovnega prvenstva v orientaciji v Izraelu, kjer so zasedli odlično 5. mesto.

Šola postaja tudi kulturno središče naselja. V avli šole so razstavljena dela znanih slikarjev, priložnostne razstave pa pripravljajo tudi učitelji in učenci šole; vse razstave so odprte za javnost.

Ob sodelovanju vseh učiteljev in pod vodstvom prizadevne ravnateljice je šola širšemu krogu prebivalcev postala znana kot prijazna šola.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme FRANCI TROHA

za njegovo vestno in požrtvovalno delo pismonoše ter prijaznega odnosa do ljudi

Franci Troha je bil rojen 21. 12. 1946, kot drugi od petih otrok, na manjši domačiji v Stari Oselici. Oče se je preživljal z raznimi priložnostnimi deli, s kuhanjem kop in apnenc, kasneje pa kot gozdni delavec in cestar. Otroci so bili že zgodaj vajeni dela, saj so pomagali povsod tam, kjerkoli je bilo treba. Osnovno šolo je obiskoval v Stari Oselici in Sovodnju. Že v šoli so mu predlagali, naj se izuči za mizarja, kar je res storil, a se je še pred koncem prvega leta šolanja zaposlil v delavnici Kmetijske zadruge Sovodenj, ki je kasneje postala obrat Jelovice.

Po odsluženju vojaškega roka (1968) se je čez noč odločil in se prijavil na razpis za pismonošo na Pošti Škofja Loka. Sam pravi, da te odločitve ni nikoli obžaloval, saj se je, ko je bil izbran za poštarja, vsak dan srečeval z ljudmi, od katerih je dobival novo voljo in pogum za delo ter življenje. Poleg tega je bilo plačilo za delo na pošti boljše kot v lesni industriji. Kot poštar ni le prinašal pošte in paketov, ampak se je z ljudmi rad tudi pogovarjal, jim pomagal in naredil kakšno dobro delo. Njegovo prvo področje je obsegalo Godešič in Reteče, ki ju je prekolesaril do zadnjega kotička, pozimi pa tudi pregazil, saj zaradi visokega snega včasih voznja s kolesom ni bila mogoča. Kasneje je postal dostavno-tržni poštar, ki je s kombijem po podjetjih, s katerimi so sklenili pogodbe, pobiral pakete in jih dostavljal naslovnikom ali jih zgolj prevzel kot pošiljke. Tej službi je ostal zvest in predan vse do upokojitve. Le redki ne poznajo njegove prijaznosti, nasmeha, toplega pozdrava in glasnega hupanja dostavnega kombija. Zaradi zanesljivosti in prijaznosti ga je Marjan Pevce, takratni upravnik pošte v

Franci Troha

Škofji Loki, leta 1999 predlagal za najboljšega dostavno-tržnega poštarja Gorenjske. Nagrado je tudi prejel.

Franci Troha je tudi prizadeven in hraber gasilec Prostovoljnega gasilskega društva Škofja Loka in podporni član Prostovoljnega gasilskega društva Sovodenj. Za hrabrost in pogum ter delo v gasilstvu je na predlog Prostovoljnega gasilskega društva Škofja Loka prejel državno odlikovanje – Medaljo dela – ter gasilsko odlikovanje društva.

Franci Troha pravi, da mu ob številnih hobijih in skrbi za ostarelo mamo skoraj zmanjka ur v dnevu. Je namreč tudi aktiven radioamater v klubu radioamaterjev v Gorenji vasi, sodeluje v Združenju šoferjev in avtomehanikov Žiri, je član Gobarskega društva Škofja Loka in Planinskega društva Pošta - Telekom. V hribe in gore zahaja zelo rad, na Triglavu je bil že več kot stokrat.

Ob prejetju občinskega priznanja je bil globoko ganjen in srečen, da so ga ljudje sprejeli za svojega in ga imajo za simbol poštarja.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme JEF ALBRECHTS
aktivni pobudnik in organizator pobratenja občin
Maasmechelen in Škofja Loka

Jef Albrechts

Jef Albrechts je državljan Kraljevine Belgije in živi v pobrateni občini Maasmechelen. Po poklicu je zobozdravnik. V januarju 1998 je bil na občinskem odboru javno izvoljen na mesto občinskega svetnika, z zadolžitvami in odgovornostmi na področjih kulture, socialnih zadev, mladine, knjižnic in pobratenj z drugimi občinami. V občini Maasmechelen je predsednik Komisije za pobratenja. Smisel pobratenja z drugimi občinami je po njegovem mnenju predvsem

v spoznavanju drugih evropskih narodov in priložnostih za društva in občane, da izmenjujejo izkušnje, znanja ter navezujejo prijateljske stike. Leta 1990 je Albrechts s svojo družino prvič preživel počitnice v Škofji Loki, na Kmečkem turizmu »Pri Žgajnarju« v Zaprevalu. Od takrat je navdušen nad prijaznimi ljudmi, lepotami Škofje Loke z okolico in celotno Slovenijo. Po počitnicah je v Belgiji pripovedoval o Škofji Loki in Sloveniji ter v Maasmechelenu navduševal prijatelje in znance za obisk marsikomu neznanе dežele. Tako je postal pobudnik za prijateljsko sodelovanje med obema občinama. S podpisom Listine o pobratenuju med Občino Maasmechelen (Kraljevina Belgija) in Občino Škofja Loka (Republika Slovenija), v Maasmechelenu 21. avgusta 1999, so bila realizirana njegova večletna

prizadevanja na tem področju.

Albrechts meni, da je pobratenje za obe občini pomembna pridobitev, saj se je s podpisom listine utrdilo in nadgradilo medsebojno sodelovanje, ki odpira nove možnosti na kulturnem, družbenem in gospodarskem področju. Sodelovanje je veliko tesnejše tudi zato, ker v občini Maasmechelen živi okoli petsto slovenskih in mešanih družin, ki dajejo dodatno trdnost sklenjenemu pobratenju. Še večje bogastvo pobratenja se potrjuje v dejstvu, da prihaja do izmenjave znanj, kar krepi gospodarske, kulturne, družbene in osebne vezi med prebivalci. Jef Albrechts je član vseh treh slovenskih društev v belgijskem Limburgu, in sicer v društvu Antona Martina Slomška in sv. Barbare v Maasmechelnu ter v društvu Naš dom v mestu Genk.

Pobudo za občinsko priznanje Albrechtsu so posredovali ljudje in društva, ki so se z njim osebno srečali. Njegovo navdušenje in dobra volja sta jih tako navdušila, da so tudi sami začutili pomembnost pobratenja in sodelovanja. Albrechts sam je na bronasti grb zelo ponosen, saj smo Škofjeločani s tem potrdili, da v naši občini ni več tujec.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2000 prejme OLGA BANDELJ
*za dolgoletno delo v organizaciji Rdečega križa in
na področju organiziranega krvodajalstva*

Olga Bandelj je bila rojena 29. 4. 1948, v Podlonku pod Ratitovcem. Že kot mlado dekle je spoznala, da želi pomagati ljudem, saj so ji zaradi njene komunikativnosti in dobre volje radi zaupali težave. Po selitvi v Škofjo Loko se je leta 1971 priključila organizaciji Rdečega križa in začutila, da je njeno poslanstvo pomoč sočloveku. Od takrat je aktivna na različnih področjih družbenega življenja in humanitarnega delovanja v občini. Najprej je bila nekaj let članica upravnega odbora Rdečega križa Škofja Loka, kasneje pa članica ter predsednica Komisije za razvoj krvodajalstva in motiviranja ljudi za darovanje delov človeškega telesa. V tridesetletnem obdobju aktivnega delovanja je posebno pozornost namenjala krvodajalstvu, ki ga imenuje tudi eno najbolj plemenitih humanitarnih dejanj. Tako je bila takoj po pobratenju pobudnica za vzpostavitev stikov z Društvom prostovoljnih krvodajalcev iz pobratene občine Sovodnje ob Soči, s katerim ima Rdeči križ Škofja Loka še danes tesne prijateljske stike.

Olga Bandelj

Bandljeva je bila aktivna tudi pri vzpostavljanju novih temeljev za delovanje podmladka Rdečega križa po osamosvojitvi Slovenije. RK Škofja Loka je bil prvi v državi, ki je na osnovnih šolah oblikoval krožke Rdečega križa kot obliko prostovoljnega dela mladih in vzgoje za zdravo življenje. To obliko dela je kot preverjeno in preizkušeno Rdeči križ Slovenije prenesel v svoj nacionalni program dela. Olga Bandelj je vodila prvi aktiv mentorjev in skrbela za povezavo s šolami. Odziv mladih je bil dober in krožki po šolah so zaživel kot eni bolj obiskanih.

Kot predsednica RK Škofja Loka je skrbela za razvoj organizacije, ki v državnem merilu predstavlja eno aktivnejših organizacij. Veliko časa je namenjala sodelovanju s prostovoljci v krajevnih organizacijah Rdečega križa, ki so temelj delovanja humanitarnih organizacij, aktivna je bila tudi pri delu z begunci. Kot dolgoletna predsednica odbora za razvoj krvodajalstva je pripravljala in vodila srečanja krvodajalcev, aktivna je bila na področju motiviranja mladih krvodajalcev, ki jih je tudi spremlja na prve odvzeme krvi. Bandljeva meni, da se vse premalo zavedamo, da je kri nenadomestljiva tekočina, zato je veliko svojega časa namenila prav spodbujanju in osveščanju mladih. Da v tisto, kar dela, tudi resnično verjame, dokazuje dejstvo, da tudi sama daruje kri in s tem izraža svojo solidarnost.